

Nyárspolgár

2011.03.21. 17:30 [Téglagyári Megálló](#)

Hogyan tegyük tönkre egyetemi karrierünket?

(Bevezetés kezdőknek.)

A bejegyzés Carl Elliott a Ruminator Review-ban megjelent [cikkének](#) fordítása.

Hogyan rontsuk el az egyetemi karrierünket? Jónéhány út kínálkozik erre. Lehet az ember például zsémbes doktorandusz. Kiégett adminisztrátorrá is válhat, mondjuk dékánhelyettesként. Lehetséges még: öregedő, önkéntes remeteként élni a saját tanszéktől is elszigetelődve, aztán médiatudósként, akinek újságírók keresik a kegyeit, de kiröhögik a kollégái. Kihasználhatjuk a diákjainkat és megutáltathatja magát az ember; harcba kezdetünk az egyetemi hivatalnokok ellen és elvágathatjuk az előreléptetésünk esélyeit. Elronthatjuk a karrierünket idealistaként 25 évesen, cinikusként 45 évesen és különként 65 évesen. Ha a kudarcot keressük, nincs is jobb hely erre, mint az egyetem. A lehetőségek korlátlanok.

Mondhatod, hogy arrogáns vagyok, de azt gondolom, hogy érzésem van a bukáshoz. Elkezdtem és otthagytam egy sikertelen karriert, részt vettem egy nagy bioetikai központ felszámolásában, tucatnyi cikket írtam, amit senki nem olvas és olyan unalmas előadásokat tartottam hogy a hallgatóság horkolt. Azt gondolom, kiérdemeltem a rangomat. Az ugyan igaz, hogy alkoholista még nem vagyok. Nincs függőségem, és egyetlen egyetemi kiadvány sem kelt ki ellenem. Még minding kezdő vagyok a kudarcban. A szakterületemen sokan mások sokkal látványosabb kudarcokat értek el, néhányuk állítólag Dél-Amerikában él. De tanulok. És azt gondolom, hogy van mit hozzátennem a témához.

Mint a posztgraduális tanulmányok igazgatója, gyakran kapok e-mail-eket és telefonhívásokat. "Az egyetemi karrierirodám azt javasolja, hogy gondolkozzam azon, hogyan válhatnék megkeseredett egyetemi kudarccá," mondják ezek a diákok. "Hogyan csináljam?" Ez hosszú évek gyakorlatát igényli, természetesen. Senki sem tanulja meg így, hogyan szűrje el. Tudom, hogy néhányunk úgy tünteti fel, hogy ez könnyű. De ami könnyű kudarcnak tűnik, az gyakran gondosan megkonstruált lelemény. Azt akarjuk, hogy könnyűnek látszon. Vagy azt gondolod, hogy Michael Jordan zsákolása olyan könnyű, mint amilyennek láttatja? Nincs erőfeszítésmentes bukás. Dolgoznod kell rajta. És vannak titkok, amiket meg kell tanulni. Ez az, ahol segíthetek.

Ki kell választani egy doktori iskolát: itt kezdődik az egész. Hova kell menni instant csalódásért? Nos, ez attól függ, milyen bukást akarsz. Ha hamar ki akarsz égni, a választás egyszerű. Az egyik út az, ha kiválasztasz egy harmadrangú egyetemet megkeseredett, amúgy jó nevű egyetemen doktorált oktatókkal. Ezek az emberek éveket töltenek azzal, hogy sajnáltatják magukat a miatt, hogy a harvardi vagy princetoni diplomájuk után a lehangoló, Isten háta mögötti Illinoisba kerültek, és rajtad állnak bosszút. Egy másik út az, ha egy nagy fordulatszámú tanszékre mész, ahol a nyomás akkora, hogy valamelyik ered kidurran egy év után. Amikor kijössz a kórházból, annyira megfélemlítettnek érzed magad, hogy egy szót sem tudsz a papírra vetni, attól való félelemedben, hogy nem tudod az érveidet megvédeni. A harmadik út az, hogy ha olyan tanszéket választasz, ahol a témád nevetség tárgya és a pálya szélére van szorítva. Ekkor védekező álláspontot és kisebbségi érzést fejlesztesz ki, ami végigkísér az életeden. Ideális kezdés.

Mi a helyzet az interdiszciplináris fokozatokkal? Nem azt gondoljuk ezekről, hogy biztos pénzkidobások és időfecsérlések? Kétfajta iskola van az interdiszciplináris fokozatokról, mindkettőnek vannak erőnyei, attól függően, miféle bukásra vágysz. Ha azt keresed, hogyan legyenek nehézségeid az álláskeresésben, akkor igen, egy interdiszciplináris fokozat nagyon hasznos tud lenni. Egy "szociális gondolat", "orvosi társadalomtudomány" vagy "bioetika"

diploma drasztikusan csökkenti az elhelyezkedés esélyeit. Ha menő tanszékekre pályázol, a bizottság elnöke forgatni fogja a szemét, nevet, és az önéletrajzodat egyenesen a szemétkosárba hajítja. Vonzó, tudom. Másrészt ezek a programok sokkal boldogabb helyek mint a hagyományos tanszékek, és valószínűleg nem várják el tőled, hogy egy szűk szakterületről írsz technikai jellegű cikkeket, amit a világon hét emberen kívül senki sem ért. Ez egy kompromisszum. Mennyi boldogságot vagy hajlandó elvállalni azért a jutalomért, hogy később munkanélküli légy? Nehéz választás.

Egy másik opció az, ha külföldre mész tanulni. Van aki azt gondolja, hogy ez könnyű út a bukáshoz, különösen, ha Amerikában akarsz dolgozni. Az amerikaiak semmit nem tudnak a határainkon kívül eső egyetemekről. És nem olvasnak külföldi folyóiratokat és sosem hallottak azokról a kutatókról, akikkel együtt fogsz dolgozni. Külföldi diplomával sosem fogsz állást találni. "Tökéletes!" -- gondolod. Nos, nem olyan gyors ez. Valójában nem tudom ajánlani ezt az opciót, mert én ezt csináltam, és a kudarcot tekintve nem volt sikertörténet. Jól töltöttem ott az időmet, és még azt sem akadályozta meg, hogy állást találjak. Ha nyomorult akarsz lenni, az én elméletem szerint itthon nagyobb esélyed van rá. Válaszd a legtöbbet használt utat. Utazz rajta olyan messze és olyan gyakran, hogy már vakon is meg tudd tenni. Utazz ugyanazokkal az emberekkel, újra és újra, megosztott kocsiban vagy elővárosi vonaton. A kudarc nem jön el rögtön, csak akkor, amikor a karriered közepén annyira unatkozol, hogy pályamódosításon kezdesz el fantáziálni. Még a dékáni hivatal is vonzóvá kezd válni, és amikor ez megtörténik, tudhatod, hogy az igazi nyomorúság közel van.

A bukás igazi kezdete a témavezető kiválasztása. Segít, ha jól tudsz párosítani: ha nő vagy, válassz egy öregedő, életközepi válságon keresztülmenő férfit; ha republikánus vagy, próbáld meg egy feministát vagy egy marxistát. Ha törekeny vagy, akkor egy olyan témavezetőre van szükséged, akinek a szemei eksztázisban forognak, ha megalázhat egy diákot a társai előtt. Úgy tetszik, háromfajta választás van itt. Első ajtó: professzionális féltékenység. Kettes ajtó: szerzői jogi viták. Hármas ajtó: szexuális zaklatás! Győztél! Valójában, ha jól játszod ki a lapjaidat, mindháromat megkaphatod: egy témavezetőt, aki bánt, ellopja az ötleteidet és irigységből kicsinálja a karrieredet.

Mi a helyzet a mentorokkal? - kérdezed. Nem kellene elmennem gyakornoknak egy senior kudarchoz aki vezetni tudná a karrierem? Jó kérdés. Az is egy stratégia, ha találsz egy idősebb vagy középkorú, a karrierben megrekedt oktatót. Ha szerencséd van, akkor kétségbeesetten kapaszkodik a hitelessége foszlányaiba és még mindig van pár jól tejelő kutatási pályázata. Fel fog bérelni tanársegédnek, írat veled néhány cikket, amin feltünteti a nevét, mint társszerzőt. Tudom, hogy mit gondolsz: ez nem a siker receptje? Publikáció egy jólismert társszerzővel? Talán, de csak rövid távon. Hamarosan dühös leszel és megkeseredett amiért meg kell osszad a dicsőséget a cikkedért valakivel egyszerűen azért, mert ő adja a fizetésed. Konfrontálódssz vele, veszekszel, és még mielőtt tudnád: ki vagy rúgva! Menned kell, egy rendes ajánlás nélkül. A karriered lényegében befejeződött.

Ez felhossa az akadémiai publikálás érdekes témáját. Ha el vagy tökélve a kudarcban, azt ajánlom, ne írsz egyetlen cikket sem. Ha mégis írsz, írsz jól. Az akadémiai írás paradoxona ez: minél rosszabb a cikk, annál valószínűbb, hogy publikálják. A legtöbb akadémiai folyóiratnál érvényes egy ilyen íratlan szabály. Ha jól megírt cikkeket küldesz nekik, addig utasítják vissza a cikket, amíg át nem írod szenvedő szerkezetekkel, furcsa zsargonnal és oldalnyi irreleváns lábjegyzetekkel. Szóval, ha az egyetemi álláspályázatotod biztosan el akarod szúrni, vagy százával akarsz elutasító leveleket kapni amikor állásra pályázol, el kell felejtssd a rossz írást. A gyenge írást publikálják, a publikáció jutalma az állás, előreléptetés és a véglegesítés.

Ne érts félre. A rossz írás nem feltétlenül vezet sikerre. Ha jól csinálják, kudarchoz is vezethet. Amikor ez történik, tudod, hogy valami különlegeset találtál. A kudarciparban a rossz írás a saját maga büntetése. Tapasztalt írók fogják elmondani neked, hogy nincs annál kínosabb érzés, mint amikor az ember a saját rosszul megírt cikkét látja nyomtatásban. Különösen, amikor az érvelés rossz, vagy nyilvánvalóan buta, vagy valami gyenge viccet írtál, ami egyáltalán nem vicces. Természetesen a legtöbb akadémiai cikket senki nem olvas el a folyóirat szerkesztőjén és néhány névtelen bírálón kívül. De néha egy kolléga észreveszi, talán még idéz is néhány mondatot a saját cikkében, és akkor elszabadul a dolog. Néhányan ezt professzionális megaláztatásnak hívják kudarc helyett, de azt mondom, viseld el, amit kaptál. A megaláztatás

is valami, nem?

Mi van, ha sikeressé válsz mindezek ellenére és egy híres egyetemen találsz magad, talán véglegesítve is? Azt jelenti, hogy minden túl vagy? Úgy tűnhet, hacsak nem veszed számba az unalmat, az elidegenedést és az általános szakmai különbséget. Aztán ott vannak még az elkerülhetetlen tanszéki viták. Sírhatsz a szobád, az új munkatársak kiválasztása, és a doktoranduszok miatt. Panaszkodhatsz a közepes fizetésed miatt. De ezeket "önsorsrontó szakmai nyomorúság"-ként címkézhetjük, sokkal inkább, mint "szakmai kudarc"-ként. Legyünk becsületesek. A legjobb erőfeszítéseid ellenére élvezheted az egyetemi életet. A diákok felnéznek rád; együtt töltheted az idődet a hozzád hasonlóan furcsa kollégákkal, és elég sok időt töltesz a barátaidnak küldött e-mail-ekkel. Hétévente még alkotó szabadságot is kapsz. Körbenézhetsz a fogorvos, proktológus vagy könyvelő barátaidon és azt gondold: "Ez nem is rossz. Hogyan tehetném ezt tönkre?"

A bioetika itt valami egyedit tud adni. Melyik másik akadémiai terület követeli meg tőled, hogy szigorú morális kérdéseket vess fel azoknak, akik a fizetésedet adják, és akik az egyetemi véglegesítésedről döntenek? Ha nem érzed jól magad sikeresként, nem kell hozzá sok munka, hogy kiásson az ember egy feltárássra váró etikai problémát. Összeférhetetlenség, kutatási botrányok, műhibaperek -- bármelyik megteszi. Menj egy dékánhoz vagy kórházigazgatóhoz, vedd össze az intézményi vizsgálóbizottsággal, vagy ha igazán sikeresnek érzed magad, fordulj egyenesen a médiához. Bingo, halott vagy! Szakmai öngyilkosság! Ez a szépség ebben. A bioetikában mindig van valaki, akit elidegeníthetsz. Tégy egy lépést az egyik irányba és feldühíted az aktivistákat. Lépj vissza egyet és felmérgetes az orvosokat. Ha jobbra lépsz, a dékán akarja a fejedet venni. Lépj balra és a média keresztrefeszít. Hamarosan egy hiperaktív ötévesnek találsz magad, aki össze-vissza ugrál, mert elfelejtette bevenni a gyógyszerét. Egy nap bejössz a munkahelyedre és a zár le van cserélve az ajtódon. Amikor ez megtörténik, dőlj hátra, szívj el egy szívart, és nézz körül az álláspiacon. Gratulálj magadnak a jól végzett munkához.

[4 komment](#)

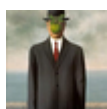
Ajánlott bejegyzések:

- [Formáról, funkcióról, álmokról](#)
- [Mátra, 2009 október](#)
- [Tömegtermék](#)

A bejegyzés trackback címe:

<http://nyarspolgar.blog.hu/api/trackback/id/2758175>

Kommentek:

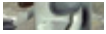

**[Elpet](#) • <http://nyarspolgar.blog.hu/>
[2011.03.22. 20:53:18](#)**

Azon szoktam elgondolkodni, hogy néhány orvosi meg mérnöki kar kivételével, amelyek lényegében magas szintű szakiskolák, az egyetemeknek szükségük van-e valóságra, vagy kiválóan tudnának létezni önmagukban is, a világgal és az élettel való bármiféle kapcsolat nélkül?

[Téglagyári Megálló](#) [2011.03.22. 20:58:43](#)

@Elpet:

Sőt, a hallgatók is eléggé zavarják az oktatókat, igazából rájuk sincsen szükség. Egyébként meg mi az a valóság?

tölgy • <http://konzervativok.blogspot.com>
2011.03.23. 12:45:22

@Téglagyári Megálló: hö-hö. Bár Mo csak részben így nyomorúságos.

"a hallgatók is eléggé zavarják az oktatókat" - á, már régen nem. Kitartó munkával el lehet érni, hogy ne járjanak órára. Az internetnek hála lehet webes kurzust és webes vizsgáztatást rendezni (a program random kérdez, a megadott időre válaszol a diák vagy a megbízottja, és a végén a program érdemjeget ad).

Téglagyári Megálló 2011.03.23. 12:51:55

@tölgy:

Annak idején azt gondoltam, hogy csak a hazai helyzet súlyos, aztán találkoztam a phdcomics oldallal, és a fenti cikkel. Tényleg más a helyzet itthon, de azért érdekes amerikai szemmel is látni a felsőoktatást.